POLEMIKA O HOLOCAUSTU

Záležitost pro svobodnou diskusi

Moderní problém

Je pokládání otázek zločin? Pokud máte pochybnosti o holocaustu, není kladení otázek jediná cesta, jak se jich zbavit? Proč řada jednotlivců i skupin zuří kvůli těm, kdo ohledně holocaustu kladou kritické otázky? Proč jsou tito pochybovači, kteří si říkají revizionisté, často pomlouváni jako „popírači holocaustu“?

O všech ostatních historických otázkách se diskutuje s naprostou samozřejmostí, ale z holocaustu udělaly vlivné nátlakové skupiny výjimku. Přitom by všichni měli být podporováni v kritickém zkoumání holocaustu stejně, jako jsou podporováni ve zkoumání všech ostatních historických událostí. To není nijak radikální názor. Umění kritiky vyvinuli před tisíciletími řečtí filosofové jako Sokrates, a před staletími bylo obnoveno v době osvícenství.

Historické aspekty

Revizionisté souhlasí s tradičními historiky, že německý nacistický stát podrobil Židy zvláštnímu a krutému zacházení. Nacionální socialisté na Židy nepohlíželi jen v rámci tradičního antisemitismu, ale také je pokládali za vlivnou sílu stojící za mezinárodním komunismem a takzvaným mezinárodním „finančním kapitálem“, na který svalovali vinu za celosvětovou hospodářskou krizi a ožebračení německého dělnictva. Během druhé světové války byli Židé považováni za nepřátele německého státu a potenciální nebezpečí pro jeho válečné úsilí, stejně jako byli za takové pokládáni Němci, Italové a Japonci v USA. Proto byli Židé zbaveni svých práv, museli žít v ghettech, byli odváděni na nucené práce, byli zbavováni majetku, deportováni a podrobováni i jinému špatnému zacházení. Mnozí tragicky zahynuli.

Revizionisté na rozdíl od mainstreamových historiků tvrdí,[1] že nacionálně socialistický stát neměl žádnou politiku s cílem vyhlazovat Židy (či kohokoliv jiného) v plynových komorách nebo tvrdou prací či nedostatečným zaopatřením. Revizionisté rovněž zastávají názor, že číslo šest milionů židovských obětí je nezodpovědné přehánění a v žádném táboře pod německou kontrolou v Evropě neexistovaly popravčí plynové komory. V zajateckých, pracovních i koncentračních táborech a na frontě existovaly odvšivovací komory, jak stacionární tak mobilní, na odvšivování oblečení a vybavení kvůli prevenci nemocí. Mýtus o vyhlazování v plynových komorách má s největší pravděpodobností kořeny v této životy zachraňující proceduře.

Revizionisté obecně zastávají názor, že se spojenecké vlády, zejména sovětská, rozhodly přenést svou válečnou „černou propagandu“ o německých zrůdnostech do poválečného období. K tomu měly v zásadě tři důvody: 1) Spojenci se viděli nuceni dál ospravedlňovat velké oběti obou světových válek; 2) Spojenci chtěli odvést pozornost a ospravedlnit vlastní nesmírně brutální zločiny proti lidskosti. Jen zvěrstva samotných Sovětů způsobila smrt nespočtu milionů civilistů v Sovětském svazu i všech zemích východní a střední Evropy. Ame-

---

[1] http://vho.org/Intro/GB/index.html#5

rické a britské kobercové nálety na německá a japonská města zabily miliony civilistů, kteří byli upáleni nebo pohřbeni zaživa; 3) Spojenci potřebovali ospravedlnění poválečného uspořádání, včetně celkové demontáže německého průmyslu, politiky hladovění, která přinesla smrt milionům německých civilistů, rozkradení německých patentů v ceně miliard dolarů a zabrání velkých částí Německa ze strany Polska a SSSR. V případě těchto území se nejednalo o sporné pohraničí, ale 20 % veškeré německé půdy. 12 milionů Němců žijících v těchto oblastech bylo oloupeno o majetek a brutálně vyhnáno. Během této nejděsivější etnické čistky ve světové historii jich dva miliony zemřely.

Během války i po ní sionistické organizace horlivě pracovaly na vymýšlení a šíření historek o holocaustu. Jejich cílem bylo získat sympatie a podporu světa pro židovskou věc, hlavně vznik státu Izrael. Dnes hraje holocaust, vnímaný jako zločin pravicového režimu, důležitou roli pro levičácko-internacionální skupiny, sionistické organizace a jednotlivé skupiny v rámci židovských obcí. Zejména vůdci těchto politických a propagandistických organizací neustále udržují ortodoxní legendu holocaustu a mýtus o německé zrůdnosti za druhé světové války.

Pokud někdo tvrdí, že je takový výklad protižidovský, vkládá do něj něco, co v něm jednoduše není. Revizionisté netvrdí, že židovští vůdci či organizace za války a po ní dělali něco, co nedělaly samotné spojenecké vlády.

Pro toho, kdo věří, že Norimberský proces odhalil pravdu o německých válečných zločinech, je hrozný šok zjistit, že předseda Nejvyššího soudu v USA, Harlan Fiske Stone, tehdy označil norimberský soud za „prvotřídní lynč párty“ pro Němce (Alpheus T. Mason, *Harlan Fiske Stone: Pillar of the Law*, New York: Viking, 1956, str. 716).

Fotografie

Všichni jsme viděli „ty fotky“. Nekonečno. Fotografie ze zpravodajství, pořízené americkými a britskými fotografy po osvobození koncentračních táborů, hlavně strašné scény z Dachau, Buchenwaldu a Bergen-Belsenu. Podívejte se například na fotografii v horní části tohoto letáku. Takovéto obrázky jsou obvykle předkládány s tím, že je buď výslovně řečeno, nebo se implicitně předpokládá, že jde o výsledek záměrné německé politiky. Fotografie jsou skutečné, ale jejich interpretace lživá.

Dokonce i mainstreamoví historici připouští, že v žádném z těchto táborů neexistovala německá politika zabíjení vězňů. V posledních měsících války na Německo z východu útočila sovětská armáda a americké i britské bombardéry ničily prakticky všechna německá velkoměsta kobercovým bombardováním. Doprava, systém zajišťování potravin, lékařská a zdravotní zařízení – to vše se zhroutilo. Právě to byl cíl náletů, nejbarbarštěji vedené války v Evropě od vpádu Mongolů.

Do středního a západního Německa se nahrnuly miliony uprchlíků, utíkajících před sovětskou armádou. V důsledku pokračující války po celém Německu umíraly miliony civilistů hladem a na následky epidemií. Tábory v této tragédii netvořily žádnou výjimku. Ty, které ještě zůstávaly pod německou kontrolou, byly přeplněné vězni evakuovanými z východu. Počátkem roku 1945 trpěli podvýživou a epidemiemi jako tyfus a cholera, kterým mnozí podlehli. Když do táborů přišli spolu s americkými a britskými vojáky novináři, spatřili výsledek. A pořídili „ty fotky“.

Nicméně v táborech jako Buchenwald, Dachau a Bergen-Belsen byly osvobozeny desetitisíce relativně zdravých vězňů. Byli v táborech, když se pořizovaly „ty fotografie“. Existují filmové týdeníky, na nichž jsou vidět, jak chodí táborovými uličkami, smějí se a hovoří. Na jiných záběrech rozradostnění vězni vyhazují čepice do vzduchu a jásají nad svými osvobodite-

li. Člověk se ovšem přirozeně musí ptát, proč jste tyto filmy a fotografie neviděli, zatímco ty druhé jste viděli stokrát.

Dokumenty

Často se říká, že existují „tuny“ zabavených německých dokumentů, dokazujících genocidu Židů. Když po tom však člověk pátrá konkrétněji, je odkázán pouze na hrstku dokumentů, jejichž pravost či interpretace je krajně problematická. Pokud člověk žádá konkrétní důkazy, je mu tvrzeno, že Němci všechny příslušné dokumenty zničili, aby utajili své zločiny, nebo dojde na absurdní tvrzení, že využívali kódovaný jazyk, šeptané ústní rozkazy či rozkazy sdílené jakousi absolutní shodou názorů, čtením myšlenek.

Ve skutečnosti všechny dostupné dokumenty a věcné důkazy ukazují, že neexistoval žádný rozkaz k masovému vraždění Židů, žádný plán, žádný rozpočet, žádná zbraň – tedy žádná plynová komora – a žádná oběť – tedy ani jediné tělo, u něhož by byla pitevně zjištěna smrt otravou plynem.

Svědecké výpovědi

Během středověkých čarodějnických procesů mnozí svědci podávali vzájemně podobná svědectví o čarodějnicích na koštěti a ďáblovi. Jelikož byla většina výpovědí učiněna nezávisle na sobě a bez nátlaku, pokládalo se to za důkaz, že tyto události musí být pravdivé. Materiální důkazy se nikdy nepředkládaly. Základem těchto zpráv byl tehdy vzniklý pojem „obecně známá věc“ a společenská očekávání, nikoliv pravda.

Dnes stojíme proti téže „obecně známé věci“, vytvořené 60 let trvající jednostrannou propagandou masmédií a masivním společenským, ba i právním tlakem na konformitu určitých názorů. Antirevizionisté jsou při potvrzování svých teorií závislí téměř výhradně na svědectvích „očitých svědků“, která vznikala v této otrávené atmosféře.

„Očití svědci“ během procesů s válečnými zločinci dosvědčovali, že Němci vyráběli mýdlo z lidského tuku a stínítka lamp z lidské kůže. Spojenečtí žalobci dokonce na podporu těchto tvrzení předkládali předměty doličné. Tyto historky po desetiletí schvalovali velevážení vědci na nejprestižnějších světových univerzitách a přesvědčovali nás, že jde o „nevyvratitelné skutečnosti“. Postupem doby se však mnohé z těchto historek staly neudržitelnými: Yehuda Bauer, ředitel studií holocaustu na Hebrejské univerzitě v Tel Avivu roku 1990 přiznal: „Nacisté nikdy nedělali mýdlo ze Židů...“ (*Jerusalem Post*, Int. Ed., 5 May 1990, str. 6).

Bruno Baum, bývalý komunistický vězeň Osvětimi, se v létě 1945 v jedněch sovětských novinách chlubil: „Celou propagandu o Osvětimi, která se rozeběhla v zahraničí, jsme spustili my [němečtí komunističtí vězni] s pomocí polských kamarádů.“ (*Deutsche Volkszeitung*, sovětské noviny v okupovaném Východním Německu, 31. červenec 1945.) Proto nepřekvapí, když se člověk dozví, že během několika soudů v Německu vyšlo najevo, že svědecké výpovědi z východní Evropy byly řízeny komunistickými úřady.

Během procesu v Jeruzalému proti jednomu údajnému bývalému dozorci z tábora musel i izraelský soud uznat, že veškerá svědectví byla nevěrohodná, což vedlo ke zproštění viny obžalovaného.

Jediní dva svědci, kteří kdy byli podrobeni křížovému výslechu, museli v roce 1985 přiznat, že jejich výpovědi byly nepravdivé: Arnold Friedman přiznal, že nikdy nezažil to, co tvrdil, a Rudolf Vrba přiznal, že použil básnickou licenci k „přikrášlení“ svých výpovědí. Vrba je přitom jeden z nejslavnějších svědků Osvětimi. Přesto, když byl dotázán, zda všechna jeho tvrzení o Osvětimi ve známém filmu Šoa byla pravdivá, odpověděl: „Nevím. Byl jsem jen

herec a odříkal svůj text.“ To řekl s cynickým úsměvem svému židovskému příteli Georgi Kleinovi (G. Klein, *Pietà*, Stockholm, str. 141).

Během války a po ní se objevovala „očitá svědectví“ o masovém plynování v Buchenwaldu, Bergen-Belsenu, Dachau a dalších táborech na německém území. Dnes tato svědectví prakticky všichni uznávaní vědci odmítají jako lživá.

Tradiční historici však stále tvrdí, že masové plynování probíhalo v několika táborech v Polsku. Důkazy pro tato tvrzení se však kvalitativně nijak neliší od falešných výpovědí a důkazů o údajném masovém plynování v táborech na německém území.

A pokud jde o přiznání Němců při procesech s válečnými zločinci, dnes je už dobře zdokumentováno, že mnohá byla získána nátlakem, zastrašováním a dokonce fyzickým mučením, přesně jako během středověkých čarodějnických procesů.

Osvětim

V roce 1990 Státní muzeum Osvětim revidovalo staré propagandistické tvrzení o čtyřech milionech zavražděných lidí na jeden milion – ne na základě faktů, ale odhadů! V roce 1994 toto číslo jeden francouzský vědec dále snížil na méně než 700 000 a v roce 2002 jiný odborník na holocaust zredukoval počet obětí Osvětimi na 500 000 – opět ne na základě faktů, ale „odhadů“.

Muzeum v Osvětimi prezentuje hromady vlasů, bot, brýlí atd., ale ani jediný důkaz ohledně původu těchto věcí či osudu jejich někdejších majitelů. Tyto výstavní artefakty sice představují účinnou propagandu, ale jako historické důkazy jsou bezcenné.

Představitel osvětimského muzea v rozhovoru natočeném na video přiznal, že plynová komora ukazovaná turistům je „rekonstrukce“, opět založená nikoliv na skutečnostech, ale jen na neověřených tvrzeních svědků. Turističtí průvodci v muzeu však návštěvníkům říkají, že všechno, co vidí, je původní...

Ačkoliv někteří mainstreamoví vědci tvrdí, že osvětimská krematoria, jejichž márnice prý sloužily jako plynové komory, byla „absolutní středobod“ v „geografii hrůzy“, další vědci tvrdí, že se masové vraždění neodehrávalo v těchto krematoriích, ale jinde. Revizionisté však chtějí jistotu, ne spekulace nebo odhady.

Ztráty na židovském obyvatelstvu za druhé světové války

Na téma kolik Židů přišlo o život za druhé světové války byly doposud napsány jen dvě monografie. První je revizionistická kniha docházející k závěru, že jich bylo asi 300 000. Druhou vypracovalo několik uznávaných historiků, kteří tvrdí, že zahynulo zhruba šest milionů. Zatímco revizionistická kniha bere do úvahy demografické změny židovského obyvatelstva všech zemí, mainstreamová kniha dochází ke svému číslu prostým odečtením Židů žijících v Evropě několik let po válce od těch, kteří v ní žili dva roky před válkou. Ignoruje, že se židovská populace v Americe, Izraeli a dalších mimoevropských zemích v důsledku nových exodů během tohoto období zvětšila o téměř šest milionů. Tak byli ti, kdo odešli z Evropy, jednoduše prohlášeni za oběti holocaustu.

Utajená genocida

Holocaustoví propagandisté naříkají, že ke genocidě údajně se odehrávající v Němci okupované Evropě byl „celý svět“ lhostejný. Tvrdí, že za to mohl jakýsi obří morální nedostatek, jenž je západnímu člověku vrozený, nebo že si lidé nebyli vědomi obludnosti toho, co se děje. Je pravda, že svět reagoval s nezájmem. Možná to však bylo proto, že tomu nevěřil.

Je jisté, že kdyby v Polsku byly „továrny na smrt“, vraždící miliony civilistů, tak by o tom Červený kříž, papež, humanitární společnosti, spojenecké i neutrální vlády a přední osobnosti jako Roosevelt, Truman, Churchill, Eisenhower i mnozí jiní věděli, často a jasně by se o tom vyjadřovali a odsuzovali by to. To však neudělali! Zastánci tvrzení o holocaustu připouští, že mu tehdy věřila jen malá skupinka jednotlivců – z nichž mnozí byli zapojeni buď do židovské nebo komunistické propagandy. Expanze tvrzení o holocaustu vypadá spíš jako úspěšná PR kampaň než cokoliv jiného.

Winston Churchill sepsal šestisvazkové dílo *Druhá světová válka*. O programu masového vraždění a genocidy se v něm nezmínil ani slovem. Rovněž Dwight D. Eisenhower ve své knize *Tažení v Evropě* nepíše nic o plynových komorách. Copak zbraň k zavraždění milionů Židů nestála ani za letmou zmínku? Byl náš budoucí prezident k Židům necitlivý?

Příklady propagandy

Během a po první světové válce, tedy od roku 1916 do konce 20. let hlavně americké židovské organizace prohlašovaly, že v chudobou postižené východní Evropě strašlivě trpí šest milionů (!) Židů. Ve zmíněném kontextu se tvrdilo, že pokud východoevropské Židovstvo neobdrží masivní finanční pomoc, bude čelit holocaustu. S touto propagandou se v USA daly dohromady miliony dolarů, nakonec použité hlavně k financování sovětské revoluce v Rusku.

22. března 1916, tedy ještě za první světové války, vyšel v britských *Daily Telegraph* článek se lživým tvrzením, že Němci zavraždili 700 000 Srbů v plynových komorách. 25. května 1942 pak tytéž noviny oznámily, že Němci zavraždili 700 000 Židů v plynových komorách v Polsku.

Jak můžeme říct, že druhé tvrzení je pravdivé, když víme, že první je lež? Britská vláda v roce 1944 požádala média a církve, aby pomáhaly šířit protiněmeckou propagandu, kterou už před nějakou dobou vytáhla, a tak se odvrátila pozornost od zvěrstev, jež se očekávala, jakmile Sověti vpadnou do Německa. Ve svém oběžníku vyjádřila politování, že po odhalení propagandistických lží z první světové války bude tentokrát k úspěchu třeba vynaložit větší úsilí.

Politická korektnost a revizionizmus

Mnozí lidé jsou vyvedení z míry, když slyší revizionistické argumenty poprvé. Vypadá to, že dávají smysl, ale „jak je to možné“? V holocaust přece věří celý svět. Není moc pravděpodobné, že by tak velká konspirace k potlačení pravdy mohla fungovat víc než půl století.

K pochopení, jak se to mohlo docela bez problému stát, si stačí vzpomenout na intelektuální či politické ortodoxie středověké Evropy, nacistického Německa nebo zemí komunistického bloku. Ve všech těchto společnostech byla velká většina učenců spjata s existující politickou kulturou. Jelikož byli oddáni převládající ideologii a její interpretaci reality, tito učenci a intelektuálové cítili, že je jejich právem a dokonce povinností chránit veškeré aspekty takové ideologie. Činili tak potlačováním „zlých“ disidentů, vyjadřujících „urážlivé“ či „nebezpečné“ myšlenky. Ve všech těchto společnostech se dotyční učenci stávali „myšlenkovou policií“.

Pokud jde o debatu nad otázkou politické korektnosti, jsou v naší společnosti tací, kteří se tyto problémy snaží úmyslně bagatelizovat. Tvrdí, že v ní žádný skutečný problém se svobodou projevu neexistuje a jediné, o co v politické korektnosti jde, je pár pravidel chránících menšiny před lidmi zraňujícími jejich city. Tento problém ale samozřejmě má hlubší a závažnější stránku. V dnešní americké společnosti existuje široké spektrum myšlenek a názorů, jejichž otevřené debatování masmédia nepřipustí. Dokonce i zcela evidentní fakta a skuteč-

nosti se popírají a potlačují, pokud jsou politicky nevhodné. O psychologii a metodách myšlenkové policie se toho dá hodně naučit, pokud člověk sleduje jejich reakce, když se prolomí jedno z jejich tabu a na veřejné fórum se dostane revizionizmus holocaustu.

Nejdřív vyjadřují pobouření nad tím, že se tak „urážlivým“ a „nebezpečným“ myšlenkám dostalo veřejného slyšení. Odpovědím či diskutování těchto myšlenek se vyhýbají s odůvodněním, že by tím revizionistům dali volné diskusní pole a legitimitu. Dále na revizionistické kacíře nechutně útočí tak, že jim dávají politické přídomky jako „nenávistný“, „popírač“, „antisemita“, „rasista“, „terorista“ nebo „neonacista“ a dokonce tvrdí, že to jsou potenciální masoví vrazi. Veřejně obviňují revizionisty ze lhaní, ale už svým odpůrcům nesdělí konkrétní obvinění, ani se jim nepostaví tváří v tvář, aby na tyto pomluvy mohli odpovědět.

Revizionisté jsou často obviňováni z toho, že se jedná o lidi plné nenávisti, podporující doktrínu nenávisti. Jenže revizionizmus je vědecká metoda, nikoliv doktrína nebo ideologie. Pokud chtějí propagátoři holocaustu skutečně odhalit nenávist, měli by se podívat na svá vlastní dogmata a dlouze se na sebe zadívat v zrcadle.

Každý, kdo pozve revizionistu k veřejnému vystoupení, je sám napadán jako necitelný. Revizionisté jsou během svých veřejných vystoupení pravidelně překřikováni a vyhrožují jim. Když knihovny nebo knihkupectví uvažují o přijetí revizionistických materiálů, čelí zastrašování. To vše se děje za nečinného přihlížení většiny knihoven, médií, vysokých škol a univerzit, umožňujícího politickým aktivistům rozhodovat, co se smí říkat v médiích a číst v knihovnách.

Dále se myšlenková policie snaží hříšníka profesionálně i finančně zničit tím, že mu to „zavaří“ v práci, nebo proti němu vykonstruuje soudní proces. Poměrně často se zavádějícím způsobem říká, že soud prokázal nepravdivost revizionistických argumentů, přestože soudy nikdy nemohou rozhodnout žádnou vědeckou debatu – mohou nanejvýš stanovovat dogmata.

A konečně myšlenková policie bez výjimky „postaví do latě“ tu část akademické obce nebo médium, které dalo revizionistům prostor k veřejné diskusi.

Někteří představitelé akademického světa trvají na tom, že by vedení univerzit mělo akademickou půdu zbavovat myšlenek, které jsou pro ni rušivé a rozvratné. To je otevřená výzva k diktatuře. Znamená to, že jakákoliv militantní skupina s „připravenou armádou“ může akademickou půdu zbavit opozičních myšlenek a pak nařídit vlastní ortodoxii. Pro zbabělé vedení může být mnohem snazší a bezpečnější vyčistit univerzitu od kontroverzních myšlenek než zkrotit skupinu ječících militantů. Ovšem jeho povinností je zajistit, aby univerzity zůstaly prostorem pro svobodné soupeření názorů. Když myšlenky vedou k nepokojům, jsou to narušitelé, kdo musí být potlačen, ne myšlenky.

Závěr

Vliv revizionizmu holocaustu tady i v zahraničí neustále roste. V USA doopravdy odstartoval vydáním knihy *Podvod dvacátého století* (The Hoax of the Twentieth Century) od Arthura R. Butze roku 1977. Profesor Butz vyučuje elektroinženýrství a informatiku na Northwestern University v Evanstonu v Illinois.

Revizionisté zastávají široké spektrum politických a filozofických názorů. Rozhodně to nejsou lumpové, lháři a démoni, jak se je snaží vykreslit antirevizionisté. Fakt je, že ve skutečném světě nejsou žádní démoni. Nejhorší je, když lidé začnou pohlížet na své oponenty jako na ztělesněné zlo a pak je začnou démonizovat. Takoví lidé jsou docela ochotní svým oponentům ubližovat. Logika jejich argumentů je, že démonovi můžete udělat cokoliv. Neměli bychom dovolit, aby taková logika zvítězila.

Pokud se chcete dozvědět o revizionizmu holocaustu víc, doporučujeme vám brožurku[2] s odpověďmi na nejčastější otázky a odkazy na články i knihy k tomuto tématu. Kdo si chce ověřit pravdivost výše uvedených tvrzení, může navštívit naší obrovskou internetovou databázi na www.vho.org a stáhnout si řadu vědeckých článků a knih na toto téma, včetně spousty odkazů na primární zdroje, forenzní výzkum a mnoho dalšího.

[2] http://vho.org/Intro/GB/index.html